

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 6 sierpnia 1921 r.

w przedmiocie dodatków drożyznianych do świadczeń, zapewnionych austriacką ustawą z dnia 16 grudnia 1906 o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (Austr. Dz. Ust. z r. 1907 № 1), w brzmieniu, ustalonym ustawą z dnia 10 czerwca 1921 o ubezpieczeniu pensyjnym (Dz. Ust. Rz. P. 1921 № 59 poz. 370).

Na podstawie art. 53 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. 1921 r. № 59, poz. 370) w przedmiocie zmiany przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (Austr. Dz. Ust. z r. 1907 № 1) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem cesarskim z dn. 25 czerwca 1914 r. o ubezpieczeniu pensyjnym (Austr. Dz. Ust. № 138), postanawia się co następuje:

§ 1. Osoby, pobierające świadczenia z tytułu ubezpieczenia pensyjnego w Zakładzie pensyjnym lub w jednej z instytucji zastępczych, a także

osoby, które pobierać będą świadczenia na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1906 o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (Austr. Dz. Ust. z r. 1907 № 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem cesarskim z dnia 25 czerwca 1914 r. o ubezpieczeniu pensyjnym (Austr. Dz. Ust. № 138) i ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. 1921 r. № 59, poz. 370) otrzymują, aż do odwołania, dodatki drożyzniane do tych świadczeń w wysokości, oznaczonej poniżej.

§ 2. Za odrębne świadczenia, uprawniające do dodatku drożyznianego, uważa się renty, dodatki na wychowanie dla dzieci i odprawy jednorazowe (§ 4 p. 4 ustawy pensyjnej). Wszystkie jednak dodatki na wychowanie dzieci, pozostałych po jednej osobie ubezpieczonej, stanowią łącznie jedno świadczenie.

Nie stanowią odrębnego świadczenia dodatki do rent nieudolności i na starość (§ 11a ustawy pensyjnej).

§ 3. Dodatki drożyzniane wynoszą 1900°/_o świadczeń, wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia.

Perjodyczne świadczenie razem z dodatkiem drożyznianym nie może wynosić mniej niż 200 mk. miesięcznie. Odprawa jednorazowa poniżej 10.000 mk. łącznie z dodatkiem drożyznianym nie może przekraczać kwoty mk. 10.000. Odprawa wynosząca mk. 10.000 — lub więcej nie uprawnia do dodatku drożyznianego.

Ubezpieczeni zastępczo mają prawo do dodatków drożyznianych najmniej w takiej wysokości, jaka w analogicznym wypadku przypadałaby im od Zakładu pensyjnego.

§ 4. Dodatki drożyzniane do świadczeń perjodycznych wypłaca się z góry miesięcznie łącznie ze świadczeniem. Dodatki do jednorazowych odpraw łącznie z odprawą.

§ 5. Na pokrycie dodatków drożyznianych Zakład pensyjny pobiera dziesięcioprocentowy dodatek do premii stałych (§ 32 ustawy pensyjnej) zaś instytucje zastępcze same oznaczają wysokość dodatku do stałych premii.

§ 6. Z dodatku do premii tworzy się specjalny fundusz.

Zakład pensyjny tudzież instytucje zastępcze mają przedłożyć Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej szczegółowe sprawozdania ze stanu tego funduszu po raz pierwszy po dzień 31 grudnia 1921 r. a następnie co 3 miesiące, w ciągu miesiąca po upływie każdego z tych okresów sprawozdawczych.

§ 7. Środki, potrzebne na wypłatę dodatków drożyznianych, Zakład pensyjny oraz instytucje zastępcze czerpią zaliczkowo z własnych funduszków. Zaliczki te należy zwracać w najkrótszym czasie z funduszu, wymienionego w § 6 niniejszego rozporządzenia, wraz z odsetkami w wysokości każdoczesnej matematycznej stopy procentowej.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1921 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski